

Bilag 8.

GRUNDEJERNES LANDSFORBUND

Den 18. marts 1970.

I anledning af lovforslaget om en skærpelse af parcelhusbeskatningen tillader Grundejernens Landsforbund sig at bemærke følgende:

I den offentlige debat tales ofte om parcelhusejernes særlige begunstigelser. Den opfattelse, at der er tale om særlige begunstigelser, understøttes desværre af ejendomsrådgivere, advokater og andre, der har en interesse i at fremstille forholdene i et så gunstigt lys som muligt. Købere af parcelhuse, der ikke tænker så meget over tingene, tror derfor ofte selv, at de i forhold til andre samfundsgrupper har særlige fordele, og falder derfor let for de påstande i den retning, der fremsættes.

I en redegørelse for landets økonomi i efteråret 1969 udtaler det økonomiske råds formandskab, at landets parcelhusejere i subsidier fra staten modtager ca. 1,5 milliarder kroner. Denne udtalelse tjener til liden ære for den økonomiske sagkundskab, idet det, der påvises, alene er, at statens skatteindtægter under bestemte forudsætninger ville kunne øges med dette tal. Under andre forudsætninger ville de kunne øges endnu mere, men de ville også kunne reduceres, hvis man så lidt mere på realiteterne bag de grove generaliseringer.

Hvad er da sandheden om disse „begunstigelser“?

Sandheden er, at en parcelhusejer må betale for alt, hvad han får af det offentlige.

Når man vil bygge et hus, er det første skridt at købe en grund. Den koster markedsprisen. Når det offentlige optræder som grundsælger, er prisen normalt nogenlunde den samme, som når private sælger. Når priserne er så høje, er staten ikke uden skyld, fordi den fortsatte inflation gør faste værdier mere efterspurgt.

Hvis grunden ikke er byggemodnet, må bygherren selv betale vej, kloak og forsyningsledninger — enten kontant eller gennem faste ydelser til det offentlige.

Håndværkere, arkitekt, ingeniør, sagfører, finansiering inklusive det kurstab, den til enhver tid førte økonomiske politik medfører, alt betaler bygherren selv.

Det samme gælder for den, der køber et hus.

Det må altså slås fast, at når et hus er opført eller erhvervet, skylder bygherren normalt ikke det offentlige noget som helst.

Hvad han siden nyder, betaler han enten direkte — som reparation, vedligeholdelse og renholdelse af private veje — eller over skatterne — som større veje, skoler, hospitaler m. m.

Af og til ser man den påstand fremsat, at jorden egentlig bør være samfundets ejendom. Hvis dette princip var gennemført, ville konsekvensen være, at parcelhusejerne betalte en afgift til samfundet for at have sit hus stående på dets jord.

Som det er i dag, er jorden købt og betalt. Alligevel betales der en afgift i form af grundskatter, der kan gå op til 7 pct. ialt — en ganske god betaling for noget, der er betalt i forvejen. Resultatet er, at en parcelhusejer, der i forvejen over sin personlige skat betaler til veje, kloaker, hospitaler m. m., betaler til samme formål en gang til uden hensyn til, om han har råd eller ej. Han betaler langt mere til disse fælles goder, hvis hans hus ligger i en kommune med høje grundværdier, end hvis han bor på landet eller til leje, uanset at hans behov for eller udnyttelse af fælles goder ikke er større end andres. Denne ulighed kan ikke sagligt begrundes, hverken med skatteevne eller større behov.